

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2011	Κυριακὴ Μυροφόρων (Μάρκ. 15,43 – 16,8) 30 Ἀπριλίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἔσεῖς τί ζητᾶτε στὴ ζωὴ σας;

«Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον...» (Μάρκ. 16,6)

Ἐδῶ στὸ ναὸ παρουσιάζομαι σήμερα ἐνώπιόν σας, ἀδελφοί μου, γιὰ νὰ μιλήσω. Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ κάνετε ὑπομονὴ λίγα λεπτά, γιὰ ν' ἀκούσετε λόγια ἀπλά.

Ὅταν, ἀγαπητοί μου, συμβῆ κάπου ἔγκλημα, τὸ μέρος αὐτό, **ὁ τόπος ποὺ σκοτώνεται ἄνθρωπος** καὶ βάφεται μὲ αἷμα, ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη **ἀποκτᾶ κάποια ἀγριότητα**. Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἀποφεύγουν· γυναῖκες καὶ παιδιά, τὴ νύχτα ἰδίως, φοβοῦνται νὰ περάσουν ἀπὸ κεῖ. Ὑπάρχουν καὶ λαϊκὲς παραδόσεις –ποὺ βέβαια δὲν εἶνε σωστές, ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐκφράζουν αὐτὴ τὴν ἀντίληψι–, ὅτι ἐκεῖ ποὺ χύνεται αἷμα ἄδικα ὁ τόπος βρυκολακιάζει. Στὸν κόσμον ὅλο, ὅπως καὶ στὸν τόπον μας, πολλὰ ἐγκλήματα ἔχουν γίνεῖ, ἰδίως τὰ τελευταῖα χρόνια, καὶ νομίζει κανεὶς ὅτι ἔχουν βρυκολακιάσει τὰ βουναὶ καὶ τὰ λαγκάδια μας καὶ βογγᾶ ἡ γῆ μας.

Ἄλλ' ἂν μὲ ρωτήσετε, ποῖο εἶνε τὸ μεγαλύτερο ἔγκλημα ποὺ ἔγινε ποτὲ πάνω στὴ γῆ, θὰ σᾶς πῶ ὅτι εἶνε ἡ **Σταύρωσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**. Διότι ὁ Χριστὸς δὲν ἦταν ἕνας ἀτελής ἄνθρωπος ὅπως ὅλοι ἐμεῖς· εἶνε ὁ ἀθῶος καὶ ἀναμάρτητος. Δὲν εἶχε κάνει καμμία ἁμαρτία, καὶ συνεπῶς δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποστῆ αὐτὸ τὸν ἀτιμωτικὸ θάνατον ποὺ ὑπέστη. Ἐκρυσσε ὁ ἥλιος τὶς ἀκτῖνες του, σείστηκε ἡ γῆ, σχίστηκε τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ, ἀνοῖξαν τὰ μνήματα. **Τρόμος καὶ φόβος** κατέλαβε ὅλους ἐκείνους ποὺ εἶχαν συντελέσει στὴν σταύρωσί του (βλ. Ματθ. 27, 51. Λουκ. 23, 45). «Πατεῖς με - πατῶ σε» **ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Γολγοθᾶ** οἱ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι, δὲν ἔμεινε κανένας ἐκεῖ.

Ἐμεινε μόνος ὁ Χριστὸς κρεμασμένος ἐπάνω στὸ σταυρό. **Ἐκεῖ ἦταν μόνον οἱ στρατιῶτες** καὶ ὁ **ἐκατόνταρχος**, γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴ τῆς προϊσταμένης τους ἀρχῆς, ποὺ ἦταν νὰ φρουροῦν τὰ πτώματα τῶν ἐκτελεσθέντων. Αὐτοὶ καὶ μετὰ τὴν Ἀποκαθήλωσι, ἡ

ὁποία ἔγινε μὲ εὐλάβεια ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοῦ Νικοδήμου, ἔμειναν τὴ νύχτα ἐκεῖ καὶ φύλαγαν τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴν ποὺ εἶχαν ἀπὸ τὸν Πόντιο Πιλάτον, ἔτοιμοι καὶ νὰ ἐκτελέσουν ἀκόμη ἐπὶ τόπου ὅποιον ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ πλησιᾶσει. Νύχτα μυστηρίου, νύχτα φόβου καὶ τρόμου ἐκάλυπτε τὸ μέρος. Ποιὸς τολμοῦσε νὰ πάη ἐκεῖ; μήπως ὁ Πέτρος ἢ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου; Κανεὶς.

Καὶ ὁμως στὸν φρικτὸ ἐκεῖνον τόπον τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τοῦ τάφου **πῆγαν** – ποιοί; **κάποιες γυναῖκες, οἱ μυροφόρες**· κι αὐτὸ ἀποτελεῖ αἰώνιον ἔπαινό τους, καὶ γι' αὐτὸ σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν ἱερὰ μνήμη τους. Αὐτές, τὸ ἀσθενὲς λεγόμενον φύλον, ποὺ ἀγαποῦσαν τὸ Χριστὸ πάνω ἀπὸ ὅ,τιδήποτε ἄλλο, δὲν φοβήθηκαν οὔτε τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας οὔτε τοὺς ὠπλισμένους στρατιῶτες οὔτε τὴν μεγάλην πέτρα ποὺ ἔφραζε τὴν εἴσοδον τοῦ τάφου. Λὲς καὶ εἶχαν φτερὰ στὰ πόδια ἔτρεξαν καὶ πρὶν τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου βρέθηκαν ἐκεῖ. Γι' αὐτό, ὡς ἀμοιβὴ τῆς φλογερῆς ἀγάπης τους, τοῦ κόπου καὶ τῆς θυσίας τους, ἀκουσαν πρῶτες αὐτὲς ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον τὸ «**Χριστὸς ἀνέστη**».

Δὲν θέλω, ἀγαπητοί μου, νὰ σᾶς κουράσω· μόνον μιὰ σκέψι νὰ κάνουμε πάνω στὰ λόγια ποὺ εἶπε ὁ φτερωτὸς ἄγγελος στὶς μυροφόρες.

Ὁ ἄγγελος τοὺς εἶπε· «**Μὴ ἐκθαμβεῖσθε**», μὴν τρομάζετε (Μάρκ. 16,6), «μὴ φοβᾶστε ἐσεῖς» (Ματθ. 28,5). Ἔσεῖς δὲν ἔχετε τὴν καρδιὰν τοῦ Πιλάτου, τοῦ Ἄννα, τοῦ Καϊάφα ἢ τοῦ Ἰουδα. Ξέρω, ὅτι ἐσεῖς ἀνεβήκατε ἐδῶ μὲ αὐταπάρνησι κι ἀπὸ ἀγάπην. **Ξέρω πολὺ καλὰ τί θέλετε**· ξέρω ὅτι, περισσότερο ἀπὸ ὅ,τιδήποτε ἄλλο στὸν κόσμον αὐτόν, ἐσεῖς «**ζητεῖτε Ἰησοῦν τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον**»· λοιπὸν «**ἡγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἶδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν**» (Μάρκ. 16,6).

Αὐτὸ ποὺ εἶπε καὶ βεβαίωσε ὁ ἄγγελος, ὅτι

οί γυναίκες εκείνες ζητούσαν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, αὐτὸ σὰν νὰ τ' ἀκούω τώρα καὶ ἐδῶ νὰ τὸ λέη σ' ἐμᾶς. Ἐὰν λοιπὸν ἕνας ἄγγελος, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ κατὰ τὴν πίστι μᾶς συνοδεύουν καὶ ἀοράτως βρίσκονται ἀνάμεσά μας, ἂν ἕνας ἄγγελος μᾶς κἀνῆ τὸ ἐρώτημα «**Τί ζητᾶτε, τί θέλετε;**» ἂν τὸ κἀνῆ σ' ἐμένα, σ' ἐσᾶς, στὸν ἀνώτατο ἄρχοντα, σ' αὐτὸν ποὺ εἶνε μέσα στὸ κατάστημα ἢ στὴν τράπεζα, ἢ στὸν ἐργοστασιάρχη, στὸν ἐργάτη, στὴ γυναίκα, στὸ παιδί, ἂν ὁ ἄγγελος μᾶς πῆ «Τί ζητᾶτε στὸν κόσμον αὐτό, τί ψάχνετε νὰ βρῆτε;», ποιά θὰ εἶνε ἡ ἀπάντησί μας; Οἱ μυροφόρες γυναίκες ζητούσαν ὄντως, ἕκατὸ τοῖς ἕκατό, «*Ἰησοῦν τὸν Ναζαρητὸν τὸν ἐσταυρωμένον*»· ἐμεῖς τί ζητᾶμε, τί ψάχνουμε νὰ βροῦμε στὸν κόσμον αὐτόν;

Ἄν εἴμαστε εἰλικρινεῖς, ἂν βάλῃ ὁ καθένας τὸ χέρι στὴν καρδιά καὶ ἐρευνήσῃ τὸ ἐσωτερικό του, ἐνδοσκοπήσῃ τὸν ἑαυτό του, τότε θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο ζητᾶμε. Φοβᾶμαι ὅτι ὅπως τὰ πεινασμένα σκυλιὰ τρέχουν δεξιὰ - ἀριστερὰ νὰ βροῦν κρέατα σάπια, ἔτσι κ' ἐμεῖς γυρίζουμε ψάχνοντας στοὺς δρόμους καὶ στίς ἀγυιᾶς τοῦ κόσμου. Τί ζητοῦν οἱ ἄντρες, οἱ γυναίκες, οἱ νέοι καὶ οἱ νέες μας; **τί ζητάει ὁ κόσμος;** Ζητάει **λεφτὰ** - χρήματα, ζητάει **δόξα** - τιμὴ - ἀξιώματα, ζητάει **ἡδονές** - διασκεδάσεις - γλέντια. Ὁ κόσμος ζητάει κάθε ἄλλο παρὰ τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο.

Δὲν ὑπάρχει δυστυχῶς ζήτησις ἀνωτέρων πραγμάτων, δὲν ἐκτιμοῦμε ἐμεῖς τὰ πνευματικὰ καὶ τὰ ἅγια πράγματα. Κάποιος μῦθος τοῦ Αἰσώπου λέει, ὅτι σὲ μιὰ αὐλὴ ἕνας **κόκορας** σκάλιζε ζητώντας νὰ βρῆ σκουλήκια καὶ σπόρους. Ψάχνοντας, τὸ νύχι του σκόνταψε – ποῦ σ' ἕνα διαμάντι. Καὶ τὸ ἀνόητο πουλὶ τὸ κλώτσησε, τὸ πέταξε πέρα, τὸ περιφρόνησε. Δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐκτιμήσῃ· σκουλήκι ἤθελε, ὄχι διαμάντι. Ἔτσι κ' ἐμεῖς περιφρονοῦμε τὰ μεγάλα καὶ πολύτιμα πράγματα, ζητᾶμε μικρὰ καὶ ἀσήμαντα καὶ σ' αὐτὰ δίνουμε ὅλη τὴν καρδιά μας.

Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια· ἀκόμη καὶ μέσα στὴν ἐκκλησία, σᾶς ἐρωτῶ, ποιὸς ἀπὸ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...*» μέχρι τὸ «*Δι' εὐχῶν...*» ἔχει τὸ μυαλὸ καὶ τὴν καρδιά του στὸ Θεό; Ὁ καθένας τότε θὰ βρῆ νὰ σκεφτῆ ὁ,τιδήποτε ἄλλο. Εἴμαστε –ἂς ἐπιτραπῆ ἢ λέξι– **θεομπαίχτες, καὶ θὰ μᾶς κλείσῃ ὁ Θεὸς τὴν ἐκκλησιᾶς**. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια τὰ εὐλογημένα, ποὺ δὲν εἶχαν οὔτε ραδιόφωνα οὔτε τηλεοράσεις, ἀλλὰ εἶχαν πίστι, ἔμπαιναν στὴν ἐκκλησιὰ «*ὄρθρου βαθέος*», ἔπιαναν μιὰ γωνιὰ καὶ προσεύχονταν χωρὶς νὰ κοιτάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, κι ἀ-

πὸ τὰ μάτια τους ἔτρεχαν δάκρυα ποὺ ἔβρεχαν τὰ πλακάκια. Ποῦ τώρα εὐλάβεια, ποῦ πίστις, ποῦ δάκρυα! Οὔτε καὶ τὴν ὥρα αὐτὴ τὴν ἱερά δὲν ζητοῦμε Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον.

Καὶ θὰ θυμηθῶ πρὶν τελειώσω κάτι ποὺ εἶπε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός. Ἔνας *πραγματευτῆς* - ἔμπορος πενήντα χρόνια γύριζε καὶ ἔψαχνε στὸν κόσμον νὰ βρῆ καλὰ πράγματα, πολύτιμα πετράδια, καὶ τὰ μάζευε σ' ἕναν *τορβά*. Ὅταν ὁ *τορβάς* γέμισε, τὰ πῆγε ὅλα σ' ἕνα *σαράφη* - χρηματιστῆ. Αὐτός, ἀφοῦ τὰ ἐξέτασε ὅλα, τοῦ λέει· Ἄνθρωπέ μου, ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ πετράδια ἕνα μόνο ἀξίζει, τοῦτο τὸ μικρὸ, **τὸ διαμάντι**· ὅλα τ' ἄλλα εἶνε ψεύτικα, πέταξέ τα στὸ ρέμα. Δὲν τὸν πίστεψε καὶ πῆγε σὲ δεύτερο, σὲ τρίτο, σὲ τέταρτο *σαράφη*· κι αὐτοὶ τὸ ἴδιο τοῦ εἶπαν, ὅτι πράγματι ἕνα μόνο ἀξίζει, τὸ διαμάντι. Τὸ πῆρε λοιπὸν τὸ διαμάντι καὶ γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀξία του, ὅταν στὸ δρόμον εἶδε ἕνα τυφλό, κάνει μὲ τὸ διαμάντι τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, τὸ ἀγγίζει στὸ μάτι του, καὶ ὁ τυφλὸς εἶδε τὸ φῶς του. Παρακάτω βλέπει ἕνα κουφό, τὸ ἀγγίζει στὸ αὐτί του κἀνοντας τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, καὶ ὁ κουφὸς ἀκούει. Παρακάτω βλέπει μιὰ γριά κ' ἕνα γέρο, τὸ ἀγγίζει πάνω τους καὶ γίνονται νέοι. Παρακάτω περνοῦσε μιὰ κηδεῖα, ἀγγίζει τὸ διαμάντι πάνω στὸ νεκρὸ καὶ ὁ νεκρὸς ἀνασταίνεται (βλ. ἐπ. *Αὐγουστίνου Ν. Καντιώτου, Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, Ἀθήναι 2013^{οι}, σσ. 271-4*). Ποιά εἶνε ἡ ἐρμηνεία· ἐμεῖς εἴμαστε οἱ πραγματευτᾶδες, ὅλοι μας, ποὺ ψάχνουμε νὰ βροῦμε ἀλήθεια στὸν κόσμον τοῦτο, καὶ μαζεύουμε καὶ μαζεύουμε... Πεύτικα εἶνε ὅλα, ἕνα ἔχει ἀξία, τὸ διαμάντι, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὅπου τὸ ἀγγίξῃς, κάνει θαύματα, ἀρκεῖ νὰ πιστεῦσῃς πραγματικά. Αὐτὸ τὸ διαμάντι, τὴν **πίστι στὸ Χριστό**, ἀξίζει νὰ ζητᾶμε.

* * *

Στὸ ἐρώτημα λοιπὸν «τί ζητᾶτε;» ἂς ἀπαντήσουμε κ' ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου· «Χριστέ μου, δὲν ζητᾶμε τίποτε ἄλλο· **σὺ φτάνεις!**». Αὐτὸν νὰ ζητᾶμε, τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο. Καὶ πῶς νὰ τὸν ζητᾶμε; Θερμά, ὄχι ψυχρά· ὅπως ὁ πεινασμένος τὸ καρβέλι, ὅπως ὁ διψασμένος τὸ νερό, ὅπως τὸ μικρὸ παιδί τὴ μάνα του, ὅπως ὁ φυλακισμένος τὴ λευτεριά του, ὅπως ὁ φτωχὸς τὴν ἀνεσί του, ὅπως ἡ μέλισσα τὸ ἄνθος, ὅπως τὸ ἀρνάκι τὴ χλόη.

Ζητᾶτε Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο, καὶ τότε θὰ εἴστε **εὐτυχησμένοι ἕκατὸ τοῖς ἕκατό**. Ὅποιος ἔχει τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο, ἔχει τὸ Θεό, τὴν εὐτυχία, τὴν χαρά. Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα ἡ κτίσις εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**